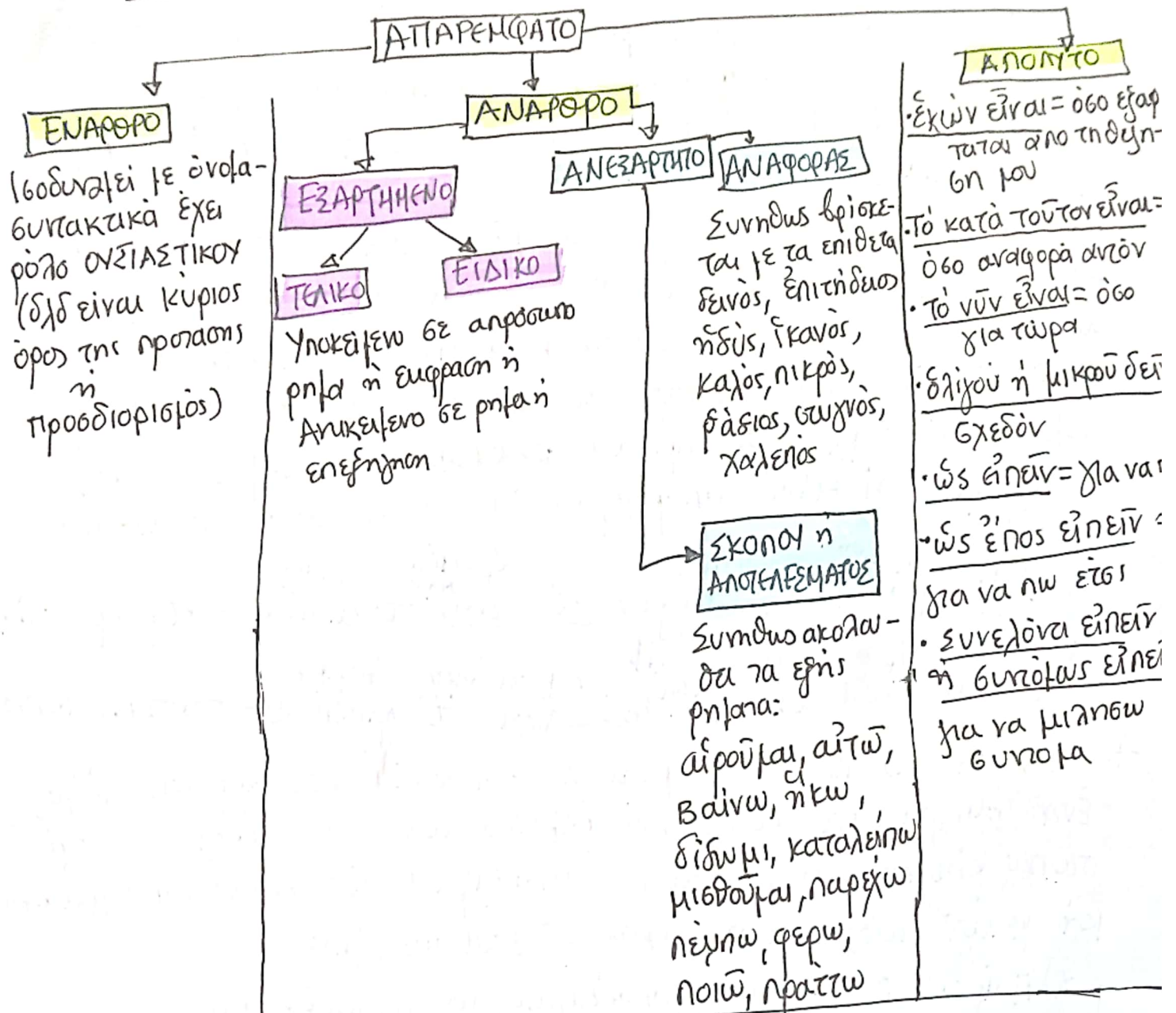

ΕΝΑΡΘΡΟ ΚΑΙ ΑΝΑΡΘΡΟ ΑΠΑΡΕΜΦΑΤΟ - ΑΠΡΟΣΩΠΗ ΣΥΝΤΑΞΗ

1

ΑΠΡΟΣΩΠΑ ΡΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΚΦΡΑΣΕΙΣ

- Τα ἀπρόσωπα ρήματα καὶ οἱ ἀπρόσωποι ἐκφράσεις δεχόμενα ὡς υποκείμενα
 - ένα τελικό ἢ εἰδικό ἀπάρεμφο
 - μία δευτερεύουσα ονομαστική πρόταση (εἰδική, ἐνδοιαστική ἢ ἡλάρη) ἐρωτηματική
- Συνήθως ὅταν σε μία πρόταση ὑπάρχει ἀπρόσωπο ρήμα, αὐτὸ συνοδεύεται ἀπὸ μία **δοτική προσωπική**
 - γιὰ τὰ ἀπρόσωπα ρήματα με ὁρισμένα "νομίζω", "μοι φαίνεται", "εἶναι φανερό", αὕτη ἡ δοτική προσωπική ὁνομαζεται "δοτική προσωπική τοῦ κρίνοντος πρόσωπου" (γιατὶ δηλώνει τὸ πρόσωπο στὴν κρίση τοῦ ὁποῖου συμβαίνει τὸ περιεχόμενο τῆς πρότασης).
π.χ. "Δοκεῖ μοι βέ κακῶς ποιεῖν δεῖς" = Μοι φαίνεται ὅτι εἶς ἀδικεῖ.

β) Τα υποδείκτα απρόσωπα ρήματα και επιφράσεις συνδυάζονται με το "δοτική προσωπική του ενεργού προσώπου". Αυτή η δοτική προσωπική, όταν μετατραπεί σε αιτιατική μας δίνει το υποκείμενο του απαρέμφατου, που χρησιμοποιήθηκε για Υρ.
 πχ: Προσέχει ὑμῖν είναι αγαθός ἄνδρας = ταυρίσκει σε σας να είχατε καλοί άνθρωποι.

3. Για το ρήμα δοκεῖ και για τα συνώνυμά του (πχ φαίνεται), καθώς επίσης και για τα λειψικά ρήματα (τα απρόσωπα πχ λέγεται, ἀγγελεται), εφόσον από την απρόσωπη, υπάρχει και η προσωπική τους σύνταξη. Στην περίπτωση προσωπικής σύνταξης χρησιμοποιώ την ονομαστική του ονόματος που υπάρχει στην πρόταση.

ως υποκείμενο των ρήματος και το τελικό ή ειδικό απαρέμφατο, που θα υπάρχει, ως αντικείμενο του ρήματος

πχ: ^{Υρ} Δοκεῖ ^{δοτ. προσ.} μοι ^{Υαπρ} τον κατήγορον ^{Υρ-ειδικο} τοῦ λέγειν, ^{Ααπρ} τ' ἀληθῆ ← ετεροπροσωπία

Ο κατήγορος ^{Υρ} δοκεῖ ^{δοτ. προσ.} μοι ^{Υρ-ειδικο} τοῦ λέγειν, ^{Ααπρ} τ' ἀληθῆ ← ταυτοπροσωπία

4. Όταν σε μια πρόταση εμβεί να βρίσκονται ένα απρόσωπο ρήμα, ένα απαρέμφατο προσωπικού ρήματος και ένα απαρέμφατο απρόσωπου ρήματος και από τα δύο απαρέμφατα δεν ενώνονται παρατακτικά μεταξύ τους, τότε η σύνταξη γίνεται ως εξής:

α) Παίρνω το απρόσωπο απαρέμφατο ως υποκείμενο των απρόσωπων ρήματος

β) Παίρνω το προσωπικό απαρέμφατο ως υποκείμενο στο απρόσωπο

πχ: ^{δοτ. προσ.} Δοκεῖ ^{Υρ} μοι ^{Υρ-ειδικο} προσέκειν ^{δοτ. προσ.} ὑμῖν ^{Υαπρ} ποιεῖν ^{Ααπρ} ταῦτα

↓
 δοτ. προσ.
 κρίνοντος προσώπου

↓
 ὕτα ποιεῖν = ὕτας

ΑΝΡΟΣΟΝΑ ΡΗΜΑΤΑ

(2)

χρή: είναι ανάγκη, πρέπει	} δεν υπάρχει δοτική προσωπική	λέγεται: λέγεται
δει: >> >>		ἀδεται: διαδίδεται
πρέπει: >> >>		ἀγγέλλεται: αναγγέλλεται
προβήκει: αρθροί, ταιριαζει		νομίζεται: πιστεύεται, θεωρείται
δοκει: φαίνεται (καλό)		ἔστιν: επιτρέπεται, είναι δυνατό
ἔλπει μοι: υπάρχει φρονιδα για νατι, με νοιάζει κάτι		ἔξεστιν: >> >>
μεταἔλπει μοι: μετανιώνω		ἔνεστιν: >> >>
ἡμαρται: είναι πεηρωμένο		ἔτεστι μοι: μετέχω σε κάτι
συμβαίνει: συμβαίνει		ἵκνεται: είναι δυνατό, είναι στην αρεσδιό- τητα κάποιου
ἔλλει: ηρούεται		οἶον τ' ἔστιν: είναι δυνατόν
ἐνδέχεται: ενδεχεται, είναι πιθανόν		κινδυνεύει: υπάρχει κίνδυνος
ἐχχωρεῖ: είναι δυνατόν, επιτρέπεται		
Σημείωση: ΑΥΤΑ τα ρήματα λαμβανονται ως ανρδωλη όταν δεν υπάρχει ονομαστική ητωση στην πρόταση στην οποία βρίσκονται.		

ΑΝΡΟΣΟΝΤΕ ΕΚΦΡΑΣΕΙΣ

1. ΟΥΔΕΤΕΡΟ ΕΠΙΘΕΤΟΝ + ἔστι:

ἄξιον ἔστι: αξίζει
δῆλον ἔστι: (υποκ:τονο ειδική ηροαση)
είναι φανερό
δίκαιον ἔστι: είναι δίκαιο
εἰκός ἔστι: είναι φυσικό/επόμενο
καλόν ἔστι: είναι καλό

ῥαδον ἔστι: είναι εύκολο
φανερόν ἔστι: (υποκ:τονο ειδ. ηροαση)
φαίνεται, είναι φανερό
χαλεπόν ἔστι: είναι δύσκολο
δυνατόν ἔστι: είναι δυνατό

2. ΑΡΣΕΝΙΚΟ ἢ ΘΗΛΥΚΟ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟ + ἔστιν

ἄκρη ἔστι: είναι η πιο καταλληλη συζητή
θέμις ἔστι: είναι δίκαιο/συνηθειόμένο
καιρός ἔστιν: είναι ευκαιρία/κατάλληλη στιγμή
χρέων ἔστι: είναι φοιραίο
ώρα ἔστι: είναι ο καταλληλος χρόνος
ἀνάγκη ἔστι: είναι ανάγκη
ἔστι: υπάρχει ἐλπίδα/προδοκία

3. ΕΠΙΡΡΗΜΑΤ' ἔχει:

ἀναγκνῶς ἔχει: εἶναι ἀναγκνῶς

καλῶς ἔχει: ἔχει καλῶς

εὖ ἔχει: >> >>

κακῶς ἔχει: ἔχει κακῶς

ῥαδίως ἔχει: εἶναι εὐκόλο

χαλεπῶς ἔχει: εἶναι δύσκολο